

Apokrif krónika

Egykor, mikor
e talpatatnyi földből kisarjadt
az álom, a fák közötti réten,
a láthatatlan csöndben
legények húzták,
s énekelték
a rendszerváltás dalát.

S most egy hókristályból néz ki a Nap.
Letakarod az árnyékokat,
ne lássa senki,
milyenek itt a tegnap emlékei.
Mert azon a réten örömmé alig vált
abból, ami lett,
mégis, egy
országnyi felhőflitter csillog az égen.
Összegyűlnek alatta az élők,
s az évszázados fák közt,
hogymint újra éljék múltjukat,
mint a halászó, fehér ruhás golyák,
találnak néhány ócska dallamot.
Kristályos szemükben
kinyílnak a kották.
Ki nótákat, ki indulókat ismer.
S a szabadság helyett
e talpatatnyi földön,
csillogón, akár a flitter,
szárba szökken(t) a gyűlölet.

Így volt akkor is

Így volt akkor is, mikor kávét
főzött nagymamám gyerekkoromban.
Spiritusz lidérces lángja lobbant
két labdás üveggömb alatt. A játék

mindig elbűvölt, ahogy karodban
később csókod árja. Hittem, nem veszünk
el míg a halál ellen él szerelmünk
a fekete, tobzódó habokban.

Mint hevülő vízben a pára,
él minden a múltó emlékezetben.
Mert múlhatatlan a jövő, akár a

játék, mi rabul ejt: ez a végtelen –
kis seb a szíven. Hát ezért nincsen szebb
szó a magányra, mint a szerelem.

■ **Bereti Gábor** (Miskolc, 1948): író, költő, kritikus. Verskötetei:
A szabadság szenvedélye (2009), *Titkolt múlt – tiltott jövő* (2015).

